Uvod u ovaj članak nije mi odmah "sjeo" pa sam morao prespavati noć i ujutro pročitati prekrasan članak vlč. Radigovića u "RHEMI" pod naslovom "BOG TE VOLI". Ta ljubav koju Bog ima za nas je neiscrpna jer ljubav se ne može potrošiti a ni mi ne možemo natjerati Boga da nas ne voli. Tako se teško može potrošiti ljubav između očeva i njihove djece, bez obzira u kakvim se životnim situacijama nalazili. Čak što više, čim smo grješniji i čim nam je teže, BOG NAS
VIŠE
VOLI. A tako je i s roditeljima i djecom. Biti u zatvoru veliko je iskušenje za jednu obitelj, za djecu i roditelje, ali tada je ljubav među njima još jača. Ali, ne treba tu ljubav često stavljati na iskušenja jer smo mi svi ipak samo ljudi, grješnici, i naša se ljubav, napada stalno od zla koje ne može smisliti LJUBAV, može istrošiti. To je poruka ovog članka.

"TATE ZATVORENICI"

Od prvog dana dolaska u Lipovicu šećem između dva stupa rasvjete, ispred ulaza u Kaznionicu. Prvi dan mi je rečeno da dok sam u prijemnoj sobi ne smijem ići dalje od te ceste bez da se javim dežurnom policajcu. Tu nije bilo lišća po cesti, navečer se lijepo vidjelo jer je rasvjeta i tako sam ja krenuo iza svakog obroka po pola sata. Sve radi zdravlja i bolje kondicije, a protiv kolesterola, triglicerida, šećera u krvi, gihta i viška kilograma.

Od prvog stupa do onog trećeg stupa rasvjete ima točno 143 moje stope, svaka stopa je 29 centimetara, pa je to negdje oko 42 metra, za 25 sekundi. I onda okret pa natrag. Za pola sata 3024 metra. Šećem i pustim mislima na volju. I tako iz dana u dan, korak po korak, misao po misao, poslije jednog nedjeljnog ručka šećem ja kada me prenu jedan dječji povik "Tata…". Dignem pogled i vidim jednu malu djevojčicu, negdje oko 4 godine starosti, kako stoji ispred ulaznih vrata i gleda prema svojem tati, zatvoreniku, koji je žurnim korakom prošao pokraj mene idući prema izlazu. Došla mu posjeta. Žena i njegova voljena kćerkica. Otvori on vrata a djevojčica, ona nije čekala da se tata javi dežurnom policajcu, ne ona je napravila 2-3 koraka i bacila se tati u zagrljaj. Tata ostavi vrećicu i digne svoju djevojčicu u zrak. I tako nekoliko sekundi, a onda ju spusti dolje jer se mora javiti u dežuranu. A djevojčica suznih očiju gleda za

njim. Mama joj je nešto objašnjavala, vjerojatno joj je govorila da će tata odmah doći, samo da se javi "stričekima". Ma briga djevojčicu za "stričeke", ona hoće svojeg tatu zbog kojeg je mamu "stjerala s pameti" svojim pitanjima "A gdje sad tata", "Kada ćemo ići k njemu", itd.

Sjetim se i jedne situacije prije nekoliko tjedana, kada sam odrađivao svoju kilometražu. Pred ulazom je polako "šetkarao" jedan mlađi zatvorenik i nervozno pogledavao dolje po cesti do rampe. I tako skoro 15-tak minuta. Onda vidim da nešto razgovara s dežurnim policajcom pa su zajedno gledali prema pruzi. Policajac ga je pitao da li je već njegova supruga bila ovdje, da možda nije promašila. Kaže čovjek da je bila. Najedanput vidim da s lijeve strane, s pokrajnje ceste, trči jedan mali dječak, 6-7 godina, ugleda svojeg tatu pred dežuranom i trk prema njemu. A sretni tata pogleda najprije policajca, ovaj mu kimne glavom, pa onda i on krene ubrzanim korakom prema dječaku, svojemu sinu. Ponovno zagrljaj oca i sina i dizanje u zrak. Očekivao sam da će odmah iza ugla doći i netko od odraslih, mama ili netko drugi, s kim je dječak došao. Ali, ne. Prošlo je 7-8 minuta i ja sam već napravio nekoliko krugova. Već je i sretni tata pogledavao malo nemirno. Kad evo mame s kolicima.

Sin je bio toliko uzbuđen što će vidjeti svojeg tatu da je skoro skroz trčao od stanice i ostavio mamu s kolicima nekoliko stotina metara. Samo je jedan tata.

A onda mama izvadi iz kolica malu kćerkicu, tek je prohodala. I mama joj nešto govori i pokazuje prema tati. A mala, s flašicom čaja u ruci, krene prema svojem tati. I bacaka se ona s noge na nogu prema svojem tati o kojem toliko priča njezin veliki brat. Gledam sretnog tatu. Emocije su ga savladale. Malo gleda sina, malo kćer, malo ženu. A on tu u zatvoru. Ma, zaboravio je on sada i na životne probleme i na zatvor. Njegova obitelj je s njim.

I tada se prisjetim svojih. Sina i kćeri. Dobro, nisu oni tako mali. Sada su studenti, brucoši. Prva godina. Razumiju oni, na svoj način, što im tata ovdje radi. Već pomalo razumiju život. Međutim, kada sam 2004. g. završio u pritvoru, imali su 14 i 15 godina. Bili su u punom pubertetu. A ja prvi dan odem na policiju da dam neku izjavu. Kad ono, hop. Hapšenje. U odijelu i kravati prespavao sam tu noć u policijskom pritvoru. Drugo jutro za Zagreb. Istražni sudac Županijskog suda. Dao sam mu izjavu i on me, gle čuda, pustio van. Izađem u park na Zrinjevcu. O kako je sunce lijepo sjalo…Žena je došla po mene. I dođem doma. Žena je djeci prvu večer kazala da je tata u zatvoru ali da će biti sve u redu. Kažem ja ženi da će se USKOK sigurno žaliti na moje puštanje iz pritvora i da postoji mogućnost da kroz nekoliko dana moram natrag u pritvor. Nije me USKOK uzaludno pratio i prisluškivao 7 mjeseci. A ona ne vjeruje. Pa i ja sam se potajno nadao da neću natrag u pritvor. Ali, prošla su tri dana. Bilo je podne, zvono na vratima. Otvorim, policija. Uručuju mi rješenje da moram odmah s njima u Remetinec. A moja kćer dođe do vrata i pita "Tata, tko je to". I onda vidi policiju. Na oči joj odmah navru suze i otrči u sobu. Nisam joj

stigao ništa reći. Zovem ženu. I ona u suze. Kažem joj da dođe doma jer ja odmah idem za Remetinec. Da pripazi na kćer a i sin treba doći doma iz škole. Poslije mi je žena pričala da je kćer našla kako plače iza kuće. Ma, tada je već počelo odsluživanje moje kazne zatvora a ne ovo sad.

Nakon 15-tak dana kćer mi je primala Svetu potvrdu u crkvi. Misa, slikanje, pokloni, zajednički ručak s obitelji i prijateljima. A tata u Remetincu." Bravo tata…" A doma sin viče na ženu zašto nešto ne poduzme da tata izađe iz zatvora. I sin i kćer su se tada zatvorili jedno vrijeme u sebe. Sve su nosili u sebi.

A poslije. Traje suđenje. Sud me osudio na kaznu zatvora. Tata mora u zatvor. Ajde ti sada kaži to djeci. Sada su to već mladi ljudi. Izlaze i imaju prijatelje. Kako im reći da će njihov tata u zatvor. Pa onda tata i ode u zatvor. Sada moraju prijateljima reći da je tata u zatvoru, da mu idu u posjetu. Malo u Remetinec, malo u Lipovicu. A valjda nekad i prešute. Sram ih je i neugodno.

E, a da je njihov tata, kao i oni tate s početka priče i mnogi drugi, kada je činio svoje životne gluposti, mislio na njih, na posljedice koje će pogoditi njegovu djecu ako tatu uhvate u tim glupostima, možda sada ne bi bio u zatvoru.

Pa dobro, pravdamo se mi tate, mi smo to činili jer smo htjeli svojoj obitelji osigurati bolji život, materijalne stvari, auto, kuću, novac za školovanje djece, itd. A da li jesmo…Pa i nismo. A da se pita našu djecu da li bi radije novi auto i kuću ili tatu u zatvoru, što bi rekli.…

NE, NE TREBA IM NI NOVA KUĆA NI NOVI AUTO. ŽELE TATU KRAJ SEBE.

A ostalo će već nekako doći. Polako, uz više muke ali će njihovi TATE BITI S NJIMA. UVIJEK KADA IH TREBAJU.

Pa dobro, sada je gotovo. Tate su u zatvoru. Ali te tate će opet doći van iz zatvora. Da li su što naučili od svoje djece. Iz njihovih suza prilikom zatvorskih posjeta, iz njihovih uplašenih pogleda kada se tata svaki put morao javiti u dežuranu, iz stisaka njihovih ruku i zagrljaja kod rastanaka. Da li su tate vidjeli njihove samozatajne poglede kada su im dolazili u posjet, da li su čuli njihova

pitanja i zapamtili njihove razgovore.

AKO SU TATE SVE TO VIDJELE I ZAPAMTILE ONDA ĆE SIGURNO SVE PODUZETI DA VIŠE NE ZAVRŠE U ZATVORU.

Ja sigurno hoću. Svojski ću se potruditi da promijenim neke stvari u životu. I da ne završim ponovno u zatvoru. Svaki dan se molim Gospodinu za to. Jer zlo nikada ne spava. Ali kada se sjetim što sam sve "priuštio" svojoj djeci mojim odlaskom u pritvor i zatvor, čvrsto sam odlučan da se tu više ne vraćam.

I dok se sjetim onih tata s početka priče i svih onih drugih tata po zatvorima, pitam se , da li su i oni tako odlučili. Ako ne radi sebe a onda radi svoje djece koja ih trebaju.